

AVO ZPR JIRÁS KOVA HRONOVA

Člověk neandrtálský z Panoptika V a W

Letos již potřetí za sebou koná se na JH seminář klubu režisérů SČDO. Pravidelným lektorem je Mgr. Jiří Hraše. Podle předem připraveného programu jsou setkání KR vždy tématicky zaměřena. Letos se probírá problematika inscenování jednoaktových her. Úvodní hodiny, teoretický vstup přednesl režisér Hraše. Zákonitosti, záludnosti, přednosti i úskalí přípravy a vlastní realizace jsou kolektivně cvičeny na modelové předloze. Tou je letos „Člověk neandrtálský“ z Panoptika V+W. Poslední praktickou částí semináře je, v daných podmínkách, secvičení krátké ukázky z předlohy, v níž by nejvíce byl demonstrován hlavní konflikt a téma jednoaktovky. Účastníci se stanou režiséry i herci i teoretickými scénografy.

Výsledek a cesta k němu je brána navýsost vážně, pracovní nálada je výrazně tvůrčí. V takto zaměřených seminářích hodlá SČDO pokračovat. Příští bude na Vysockém Krakonošově divadelním podzimu. Téma: chudé divadlo.

Stranou nezůstávají ani problémy a témata spojená s tím co je letos na JH k shlédnutí. Prostě diskutovat

k představením se chce a pod vedením lektora Mgr. Hraše se sleduje co nejvíce využít inspiračních i konfrontačních podnětů, která letošní žatva skýtá. Zdá se, že na to „pravé ořechové“ se teprve čeká. A nebo, že by už bylo a my to nepostřehli?

Dušan Zakopal

Japonští hosté na radnici

Včera přijal starosta města Hronova na radnici zahraniční hosty a zástupce divadelních organizací jubilejního 65. Jiráskova Hronova.

Oficiálního přijetí se zúčastnil také prezident amatérské divadelní asociace - regionálního asijského centra Hiroshi Koisumi s chotí. Návštěvu absolvoval také jeho syn se svou manželkou. Mezi zástupci divadelních organizací byli vidět V. Ondráček - SČDO, p. Smrčková - ADA, PhDr. V. Šrámková - ARTAMA, Mgr. L. Láznovská - AITA, IATA, K. Dörrová - SVDO a PhDr. K. Tomas z ARTAMY.

Hlb.

Ohňostroj s hudebním doprovodem

Firma ART Production 66 připravila na sobotní večer velkolepý ohňostroj. Nejen, že celou režii ohňostroje převzali zástupci této firmy a bývalí divadelníci, ale firma i tuto atrakci ve vztahu k Hronovu podstatně sponzoruje. Vida kde všude jsou ukryti divadelní kumštýři a jak se jim asi hodí bývalá profese.

Dále jsou sponzory ohňostroje:

ELMER Velké Poříčí
ČSAD Náchod
Slévárna Žabokřky
RUBR TOUR Hronov
MOVIS Hronov
LORS, Hronov

Stavební služby, Hronov
Domov Hronov
Kavárna Ponorka
ALFA a OMEGA
Realizace staveb ing. Klugar
a ing. Petřík

a prodejny:

Drogerie A. T. Lier, Hronov
Drogerie MEGAMIX
VERA OBUV
BARTMODA

TROPIK
Tempo
„C“ potraviny
a kavárna

\$.\$.\$.\$....

Máte rádi paragrafy? Já tedy ne. Je to taková sucharská věda a ještě jsou tam pořád ty dva konce. Často, aby člověk hádal co tím chtěl autor říci a jindy zase hledá mezery, do kterých by se vešel neboť zákonodárce nepředpokládal, že literu budou v praxi naplňovat zase jenom lidé. To už asi patří k naší národní povaze. Novela stíhá novelu a když se tím stohem papíru máte probrat, tak aby jste si ji rozložili aspoň v tělocvičně.

Takovou jednoduchou nalejvárnou by to chtělo. A hlavně se moci zeptat na praktická řešení konkrétních případů. Nebudete věřit, ale ti co se sešli včera odpoledne na přednášce paní doktorky Lucie Gromovové s kolegou Vladimírem Zajícem se toho snad i dočkali. Aspoň jsem měl ten dojem. Těch zákonů a jejich paragrafů jsme ani tak moc neprobírali, spíše se hned přistupovalo ke konkrétním problémům a vzájemnou konfrontací a předáváním zkušeností jsme se tak navzájem poučovali. Byť jsou to paragrafy nezákonné, dotýkají se naší divadelní práce dosti zásadně a každý lídr souboru by měl něco vědět, co všechno si může ve vztahu k autorovi, po kterém sahá dovolit, kam až zajít a kde je ta hranice, aby se nedostal do nesnázi, ze kterých se může jen drazě vykoupat. Nebo alespoň kam se obrátit o pomoc. Ale pozor, aby už nebylo pozdě. To hlavně když se pustíte do různých úprav her, jejich otáčení a stavění na hlavu či psaní na motivy a podobně. Bacha, bacha a proto doporučuji sledovat další čísla amatérské scény, kde se připravuje seriál o legislativě, která se tak či onak dotýká divadla, spolků a samozřejmě nakonec v první řadě financí.

Vášich i spolkových.

KŠ

V boji mezi světem a tebou dělej sekundanta světu...

Kafka

DNEŠNÍ PROGRAM

Hotelová škola od 10.00 hodin
Seminář M

Jiráskovo divadlo od 14.00 a 16.00 hodin
Ján Ondruš: SEDÍM V IZBE
Lano, Bratislava

Sokolovna od 14.00 a 16.00 hodin
W. Saroyan, A. Palarčíková: ČETL JSEM
TRACYHO TYGRA
DS Švam & Spolk ZUŠ Žerotín, Olomouc

Husův sbor od 17.00 hodin
HUDEBNÍ NEŠPORY

Malý sál Jiráskova divadla od 18.00 hodin
J. Vavříčka: J. A. KOMENSKÝ
literární dramatické pásmo

Schody Jiráskova divadla od 18.45 hodin
VÍTÁNÍ SOUBORŮ

Jiráskovo divadlo od 20.00 a 22.00 hodin
George Tabori: GOLDBERGOVSKÉ VARIACE
AHA! Lysá nad Labem

Dvůr ZŠ od 21.15 hodin
LHÁŘI - film

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

Hotelová škola od 10.00 hodin
Seminář M

Sokolovna od 14.00 a od 20.00 hodin
Petr B. Novák: UTOPIE
Alibůstýcké Divadlo, Brno

Slavie od 14.00 a 16.00 hodin
Viktorie Hradská: COMMEDIA FINITTA
DS Havlíček Neratovice

Jiráskovo divadlo od 16.00 a 20.00 hodin
CESTOU TANCE
Taneční soubory Antares a Domino Praha

Park A. Jiráska od 17.00 hodin
NADORAZ - koncert

Schody Jiráskova divadla od 18.45 hodin
VÍTÁNÍ SOUBORŮ

Dvůr ZŠ od 21.15
ANDRE - film

Alan Ayckbourne - Mr. Whatnot soubor Playmakers.

Autor je u nás často frekventovaný, jako výborný komediograf, divácky přitažlivý, vtipný s opravdu inteligentním humorem, s dobrými hereckými příležitostmi, dotýká se každodenních lidských problémů, vždyť každý den nemusíme řešit problémy Hamleta.

Anglický soubor si vybral jednu z jeho prvních her, která kombinuje konverzační komedii s pantomimou. Příběh je jednoduchý: Rodiče chtějí provdat dceru za muže, který si získal její oblibu hrou na piano, na scénu přichází mladý ladič pian, se slečnou se zamilují a přes různé peripetie se hra dopracuje ke kýženému happy-endu.

Těžiště tedy nemůže být v příběhu, ale v tom jak zájímá se to inscenuje. Pohybové situace jsou řešeny s imaginární rekvizitou na holé scéně (ne vždy důsledně), jednotlivé akce jsou provázeny zvukovou partiturou konkrétních naturálních zvuků, které zní synchronně s vlastními akcí (zavírání dveří, startování auta a pod.), někdy z repro, někdy hercem samým.

Představitel Minta zobrazuje postavu v podobě grotesky němých filmů, ostatní se o podobnou nadsázku nepokoušejí, zůstávají u elementárních etud životně pravděpodobného jednání.

Scény reálné i vize, používají stejnou podobu zvukové kulisy, hrány jsou stejnými prostředky, tak se divák obtížněji orientuje. Inscenace neprobíhá plynule, je kouskována tmou na drobné přestavby.

Herecký soubor je početný, jeden každý je výrazným jevištním typem, jsou teze sporu zkušené se všemi dobrými hereckými předpoklady vytvořit zajímavou, přitažlivou inscenaci. Režisér inscenace překvapivě resignoval na možné proměny temporytmu, gradace, kontrastu, na přesné pointování situací. Tak je inscenace uzavřena sama do sebe. Co si představí, ale s divákem jen málo komunikuje.

Závěrem: Je mně trochu líto, že jsem neviděl tento soubor výrazných hereckých typů v inscenaci, která by mě více zaujala.

František Laurin

Co nám povyprávěl Mr. Whatnot

Nezajímavým, únavným způsobem banální anekdotu. Anglický soubor The Playmakers hru Alana Ayckbourn, využívající retro atmosféry němých filmových grotesek a jejich stavebních prvků, zahrál bez této atmosféry, bez vtipu, tempa... Vlastně ani nesdělil divákům, odkud vychází usilování o styl a žánr inscenace. Snad kdyby byly „filmové“ části jasně označeny třeba zvukem promítačky, změnou světla nebo jiným jasným způsobem. Ale stejně by pořád scházelo tempo, rytmická výstavba situací, schopnost jejich

Z představení MR. WHATNOT

Z představení POVÍDÁNÍ O PEJSKOVÍ A KOČIČCE

vypointování. Pro snahu o jakousi pohybovou stylizaci se vytratila spoluhra. Inscenace se rozpadla na nekonečnou řadu monotónních epizod, které lze charakterizovat spíš jako etudy, ve kterých se herci pokoušeli znázornit nějaké lidské jednání beze slov. Bohužel jen znázornit, ale nic už o něm říci navíc. Groteska se nekonala. Nakonec i závěrečná pointa zapadla, stejně, jako vždy, když anekdotu vypráví špatný vypravěč. Unaví posluchače a ten si ani nevšimne, že už je tu. Nebo už nemá dost sil se jí zasmát. Řada diváků na závěr inscenace anglických přátel ani nepočkala. Odešli. A, budeme-li spravedliví, nemůžeme jim to vyčítat.

Aleš Bergman

Přišli klauni a hráli si s dětmi. (Povídání o Pejskovi a Kočičce)

Za dětmi v sále přichází tři klauni. Nic nového. A přece: podaří se jim navázat kontakt s dětmi. Nenásilně a nevtravě. Otevřou knihu o Pejskovi a Kočičce a čtou, říkají, předvádí, vypráví, hrají si a hrají s dětmi. Sestaví před očima dětí domeček i s komínem a křovím (budou ho potřebovat kvůli Zlému psovi). To vše jednoduše vyklápešmím dešek z bílé kostky na jevišti. A už se postupně v oknech objeví Kočička a Pejsek. Loutky - manekýni vstávají a rozhodnou se pro úklid. To už žijí herci, kteří mají na sobě stejné prvky jako loutky, uklízí podlahu. Vytírají pomocí Pejškova kožíšku - kalhot a stírají do sucha pomocí sukenky Kočičky. A už - jako loutky - prolézají komínem a jsou oba celí černí. Takže se musí vyprat. A je tu pračka, to stačí pootočit domeček, a opět loutky se derou do pračky, aby se mohly „prát“...

Řada přímých a přitom zbytečně nepřipravených přechodů mezi loutkou a živým hercem. Vždy ovšem s pocitem, že to v tu chvíli jinak ani být nemůže. Dokonce mnohokrát jsou na jevišti „v rolích“ všichni čtyři a nikomu to nemůže vadit, protože si na to všechno společně hrajeme.

Jednotlivé tři příhody spíš než příběhy Pejška a Kočičky nejsou jen ilustrovány, ale jsou ozdobeny drobnými dohrávkami (přidánkami), hrami s rekvizitou a dokonce i slovním humorem. (Kdo půjde ven poslední? „Já druhá!“, řekne Kočička. Pejsek po chvíli přemýšlení, že ho dostala, jen tak jako mimochodem a samozřejmě: „Třetí!“). A je to. Děti chápou a smějí se.)

I děti se zapojují (mláďata různých zvířat, klubíčko ap.), ale co bylo při představení hodno obdivu: herci toho nezneužívali a udrželi linku příhod přece jen v jistém tahu.

Všechny odskoky mají míru a nepřekrývají jednoduchý a ne příliš dramatický děj těch tří epizod. Ať jde o rybaření, klaunské buzení Třetího pomocí spláchnutých papírových pytlíků, shrnutí palety namalovaného jídla do kastrolku (mimochodem to je parádní řešení, včetně houby, aby toho bylo víc!). Nakynutí nejen jídla, ale i kastrolu, naofouklý Zlý pes, hra s panenkou a závěrečná přehrášl hráček až po velkou opici. Je to kaleidoskop nápadů zřetelně vyříděných. Všechny nenápadně mňfí dovnitř zvolené hry a proto udržují pozornost i těch nejmenších dětí.

Opět jsme svědky mnoha náznaků, opisů, fantazie a především víry ve smysluplnost a hodnotu společné hry. Přičemž jedni si hráli pro druhé a druhí s velkým zájmem to nejen sledovali, ale bezpochyby do té hry ve své fantazii vstupovali.

Soubor se neskláněl milostivě k dětem, ale nabídl jim ruku, vzal děti jako rovnocenné partnery do světa divadla, kde umíme na místě vytvořit jednoduše domeček, pračku, komín i pec a dort i šňůru na prádlo a... vše, co té hře slouží a pomáhá.

Herecky velmi rozhodně a konkrétně. Bez mrckování a šišlání na děti. Neupachtěně a upřímně. To dítě pozná a za upřímnost nabídné i svoji pozornost. Jde o zcela „dospělé“ a regulérní představení, které obohatí děti o cenný zážitek ze hry a za spoluúčasti. Srovnatelné s většinou produkce pro mateřinky.

Miloslav Klíma

Josef Čapek: Povídání o pejskovi a kočičce. Divadelní soubor Daha Polná.

Špatně bych napsal, že se představení hrálo. Učinkující hráli s námi, my s nimi, plno dětí ze školky, ale i s hronovskými maminkami, pejsek a kočička, a paní Smejkalová s pány Vaňkem a Kunstem. A my všichni dohromady jsme prožili hodinku plnou fantazie, smíchu, vlídného přátelství, důvěrného pocitu klidu a bezpečí, které známe snad už jen ve vzpomínkách na dětství.

Inscenace je přesně koncipovaná režijně i herecky, a přesto všechno vzniká jakoby teď a v tuto chvíli, nic nepůsobí jako opakovaný prefabrikát, nápadů je na pět inscenací, žádný samoúčelný, je tu spousta místa pro improvizaci, dobré vůle dát se dětem svést z hlavní cesty a pak lehe a samozřejmě se k té hlavní linii zase vrátit. Učinkující jsou přátelští mezi sebou i s dětmi. Půvabně střídají pejška a kočičku s dospělým pejskem a kočičkou a v mnoha variacích vyvolávají dojem, jako by stejné problémy měla i lidská mláďata.

Jenom ta půvabná scéna přípravy dortu, kdy do pohádkové knihy sloužící jako tabule, malují všechno co do dortu dají. Čapkovovo slovo se příkladně stává divadelní akcí - potom všechno smažou do kastrolku, tabule je prázdná a kastrolěk plný, odnesou ho do pece, aby se za chvíli objevil kastrol veliký s nakynutým dortem.

A bezprostřední hra s dětmi, kdy se pejsek a kočička ptají jak se jmenují mláďata některých zvířat a děti odpovídají. Na otázku, jak se bude jmenovat jejich mláďátko jakási holčička vykládla „slepice“, jak se jmenuje mláďe od kukačky, odpoví někdo „kukátko“. Tak přirozené spojení jeviště a hlediště jsem dlouho neviděl. Bylo by hezké, kdyby ty malé děti se v budoucnu staly tak nadšenými diváky inscenací jako dnes. Pokud se ovšem bude hrát divadlo, které je bude stejně zajímat.

Závěrem: Jak je to jednoduché, když to někdo umí.

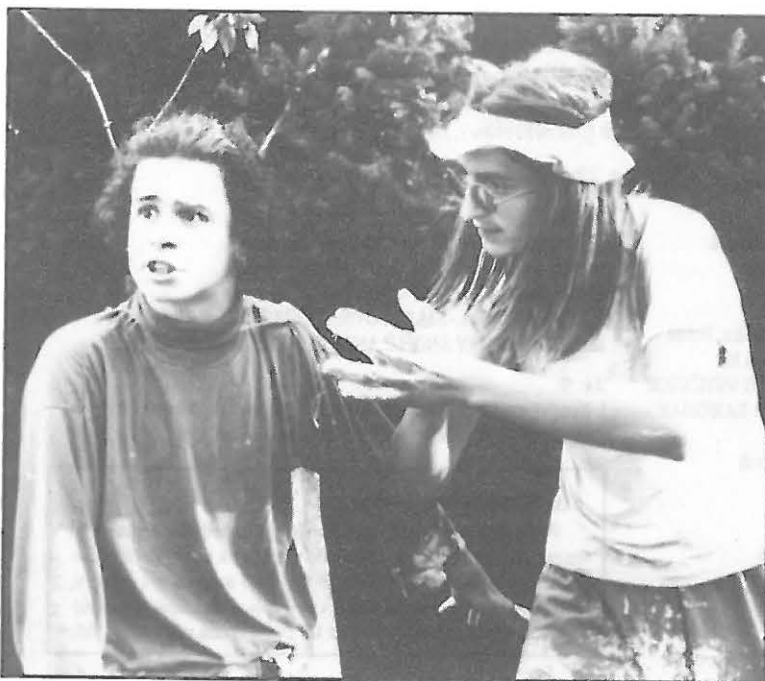
František Laurin

Šejkspír u pramenů, JESLIČKY Hradec Králové

Hradecké Jesličky jsou fenomén. Kdysi jsem tohle opovážlivé tvrzení vypustil z úst a dodnes si za ním stojím. Myslím si totiž, že to co se v tamní ZUŠ Na Střežině děje, je hodno pozornosti. Stejně tak se ovšem domnívám, že jejich extenzivní způsob práce má mnoho rizik a úskalí. Jde mimo jiné o to, jak se podaří těm z nich, kteří už začínají „vyrůstat z věku dramatické výchovy“ onen tajemný skok ke „skutečnému divadlu“. Využití k tomuto účelu jako výchozí materiál řemeslnické scény ze Snu noci svatojánské, zdá se být dobrý nápad. Pro pěti odvažných mladých mužů to je vítaný impuls. Vzhledem k tomu, že se ještě stále pohybujeme v prostoru výukového procesu, nelze klást na „...šejkspíra...“ ryze divadelní měřítko. Měli bychom však rozhodně ocenit schopnost využít a zapojit do hry improvizovaný a nový prostor (daleký útěk, vstup do lesa, pokus přenést na scénu skutečnou zed), výrazné fyzické nasazení (zejména Klubkovo) a především některé v něm d o m ě pointované situace („Budeš hrát Thybinu matku... i otce“). Celkově je tahle klukovská produkce silnější tam, kde se zvolené látky zmocňuje prostřednictvím hry, než tam kde nastupuje pokus o řešení hercké. To ovšem neznamená, že by toho někteří z nich nebyli v budoucnosti schopni. Myslím, že si v této chvíli svým svatojánským kouskem dosti přesně ohledávají odražitě. Radovan Lipus

Šejkspír v Mistrově parku

Žáci tety Emy z Jesliček ZUŠ Na Střežině z Hradce Králové uvedli v parku u Jirásky, „...šejkspír...“. Za sebe a po svém. Bylo jich pět a v prostoru kolem smrku u Mistrových pramenů i v širokém okolí bylo plno. Hrál jako o život, zvláště Ondřej Drbohlav, přestože „šejkspír“ mu víc přes Poříze nepovoli. Leckdo by mohl „protestovat“ proti redukci předlohy na tři řemeslnické scény. Tato redukce má samozřejmě určité úskalí. Zmizel původní kontext, vznikl jiný, zůstává

jí ale kontrastní typy. V místech, kde kontrast chybí, nejsou přesně vypointovány situace a „pokulhává“ rytmus, zůstávají „žáci“ trochu bezbranní. Mají právo si zahrát se Shakespearem, vyzkoušet si své možnosti, přeskochit další lačku. Po Poláčkově, kterého jsme mohli shlédnout loni, byla zase vysoko. Jiří Pokorný

V HLEDÍŠTI SE PILO VÍNO

V průběhu včerejšího vystoupení anglického souboru se dokonce mezi diváky objevila láhev bílého vína, která začala mezi nimi kolovat. Ač se v žádném případě nepovažuji za abstinenta, tento způsob opovržení představením (ať bylo jakékoli), mě docela rozzlobil. Je fajn, když je dobrá nálada, horší je, když představení nestojí za mnoho, ale trochu úcty k práci druhých lidí by mělo být vždy, vážení kolegové! Hlb.

Z představení „ŠEJKSPÍR“

Jak to bylo v semináři M

Včera nás čekala opět tři představení. Nejprve Jirka Pokorný hovořil k Tvrdohlavé ženě. Náchodský soubor udělal dobře, že si zvolil úpravu této hry, kterou dělalo Vinohradské divadlo, nicméně z jejich představení bylo cítit, že se nerozhodli o přesném stylu inscenace. Používají se zde prvoplánové, vnější charakterizace postav až po psychologizování, nepřesnosti ve scéně, nezdůvodněný playbeck. Lektoři semináře nehaněli představení, přesto upozornili na obecný problém nerozhodnosti některých představení na letošním JH. V tomto případě padla i pochybnost o inspirativnosti a smyslu zařazenosti tohoto představení na JH. Přesto to někteří z přítomných považovali za čin, respektive, že náhodně hrají klasiku, kterou už není možno běžně vidět. Dostí se hovor točil i okolo písniček, kupletů, jak je pojmenoval pan Klíma a vysvětlil v čem je „fór“ používání tohoto druhu písni. Inscenace reprodukovala zaběhané postupy, může být, chybí zde však osobní zaujatost a tím

pádem i sdělením a na tom jsme se asi všichni shodli. Skutečně zajímavou a bezesporu přínosnou a bohatou diskusi vyvolalo představení Ukrutný Lorco corridou vonš. Prokázalo, že být velmi rozporuplně přijatá inscenace, může být minimálně inspirací pro lidi zabývající se divadlem. Aleš Bergman viděl problém inscenace mimo jiné v tom, kam směřují herecké výkony a jak je formálně stavěna inscenace od režiséra. Vadily použité režijní nápady, které sice vycházejí ze situací textu, ale jsou jen jejich vnějškovou ilustrací. Herečky víceméně situace naplňují samy a přesvědčivě. Podobně je to s použitými pneumatikami pod černým hadrem. Nejsou vnímány organicky a vyrušují z atmosféry budované opět herci. František Laurin nesouhlasil s termínem použitým v programu, že se jedná o hru na motivy. Po razantním seškrtání a jistém doplnění stejné zůstává půdorys představení stejný jako u Lorcy. Z hlediska celé struktury hry je konec nepřesvědčivý a hra se stává spíše morytátem. Otázka potom obecně zní: „Kam se až s úpravami může jít?“ Vadilo mu také, že režisér šel vnější cestou a částečně rezignoval na vnitřní život dramatických postav a situace ve kterých se nacházejí. Zde se nehraje krvavě o život a přitom by mělo. Několik seminaristů, kteří seděli blízko hracího prostoru, necítilo tento problém inscenace tak silně a z představení pochopili, že se spíše jedná o hru o rozpadu řádu. Řádu, který zde už byl a který se Bernarda marně snaží udržet. Bernarda není úplná despotka, ale ujíždí jí vše pod rukama, rozpadá se jí řád a nakonec se stává i obětí této destrukce. Aleš Bergman se vrátil k otázce o zásazích do textu a domnívá se, že veškeré zásahy se odpouštějí, když výsledek přesvědčí diváka. Pan Klíma podotkl k úpravám obecně, že když mají inscenátoři nějakou tezi a hledají ve hře oporu pak to vždy vyvolá diskusi. Správnou odpověď zda je úprava důsledná nám může dát pouze inscenace. Kdo ví předem správné řešení?

Radku Lipusovi patřilo právo začít analýzu představení Komety. Divadlo se dá vyprávět mnoha způsoby, toto bylo přes obraz. Inscenátoři pomocí obrazů a metafor budují příběh, atmosféru světa duchovního i hmotného jakési židovské komunity. V tomto představení se propojovaly všechny složky tak, aby kumulovaly účinek představení. Nevedly za ručičku, ale nechaly fantazijní prostor pro diváky. Setkání s Kometou bylo setkání s obrazem. Pan Klíma souhlasil s tím, že inscenátoři se spolehli na poezii obrazu. Oni asociční cestou komponovali literaturu na jevišti. Postupovali cestou orchestrace, kdy každému nástroji dávali příležitost a nechali na nás ať si sami vybereme. (Tento postup vychází historicky z jiné tradice než naše divadlo.) Inscenátoři totiž pořád hledali co ještě chtějí říci a ne co je ještě napadne. Vznikl tak v nás pocit řádu. Byla to pravá zpráva o člověku.

Zaznamenal KŠ

Nelehký život anglických ochotníků

Včera jsme byli svědky nevšedního anglického humoru. Divadelní skupina The Playmakers Stockton Heat z Anglie uvedla svá dvě představení, která si jistě každý pro sebe zhodnotil sám. Po prvním představení jsme požádali o rozhovor režiséru souboru Angelu Owen.

Jaké podmínky má amatérské divadlo v Anglii?

Naše amatérské divadlo od nikoho nedostane ani Penny, na všechno si musíme vydělat na vstupném. Platíme také příspěvek. Na jedné inscenaci musíme vydělat tolik peněz, abychom mohli připravit druhou.

Jakým způsobem jste se dostali do Hronova?

Warrington je družební město Náchoda. Proto jsme byli na tento festival pozvaní. Na cestu jsme dostali nějaké peníze od jedné warringtonské umělecké agentury.

Kolik představení ročně hrajete?

Děláme tři inscenace do roka a každou inscenaci hrajeme pětkrát.

Máte svůj vlastní sál?

Dům, ve kterém si pronajímáme sál, vlastní církev, zkoušíme v hospodě, což není zrovna důstojné - zkoušíme v hospodě, hrajeme v kostele.

Existují festivaly, jako je Hronovský, i v Anglii?

Ano, ale jsou daleko menší. Porotci nejprve objednou veškerá nová představení a ty nejlepší se pak sejdou na festivalu, kde odehrají pouze malou část představení. Vychází to většinou na dvacet minut z představení. Malou část hry hrajeme proto, že si na festival musíme najmout budovu profesionálního divadla.

Neztratí tak festival svoji atmosféru?

Atmosféra je zajímavá i tak, protože na konci se udělují vítězným souborům ceny. Hry se neposuzují na základě předvedených výkonů při festivalu, ale na základě dojmů, které porotci získali při shlédnutí celého představení, když za nimi jezdili od města k městu.

Kolik představení je během jednoho dne odehraje?

10 - 12 představení.

Je pro diváka snesitelné vidět dvanáct představení za sebou?

Oh yes! Ukázky z představení se hrají bezprostředně po sobě bez přestávek. Ta je jen jedna uprostřed. Celá přehlídka trvá přibližně 4 hodiny.

Jak se vám líbí zdejší festival?

Pro nás je okouzující. Včera, když jsme měli uvítací ceremoniál, byl to pro nás silný emocionální zážitek. Měli jsme slzy v očích, bylo to pro nás velmi krásné a dojemné. Z toho, že zde můžeme být jsme opravdu nadšení. hlbapant

FEMAD

Tribuna a dílna moderního divadelního myšlení, inspirace, hledání, myšlenkové závažnosti a umělecké kvality - to je FEMAD. Chcete se seznámit s tím nejzajímavějším, co vzniklo v oblasti divadla, určeného dětskému publiku - přijďte na FEMAD. Přihlášky zaslejte na adresu ARTAMA. Lze tak učinit i na tel. číslech (02) 61215684-7, FAX 61215688.

Program FEMADU - Libice nad Cidlinou 15. - 17. 9. a 22. - 24. 9. 1995

15. 9.

J. Jílek - PTÁK OHNIVÁK A LIŠKA RYŠKA - MS, Ústí n/L
K. Loos - BAROKNÍ OPERA - Divadlo bří Formanů

16. 9.

J. Čapek - POVÍDÁNÍ O PEJSKOVÍ A KOČIČCE - Duha, Polná
M. Junová - ŽLUTÝ ČÁP - Fanfuláci, Nové Město na M.
M. Pešková, T. Lahenová, K. Auldisová - O DEVĚTI MĚSÍČCÍCH
P. Polák - POHÁDKY Z BEDNY ANEB HRANÍ O KARKULCE -
Naivní divadlo Liberec
I. Fajtlová - CIKÁNSKÉ PRINCEZNY - Střípek, Plzeň

17. 9.

MRAKAVY - Divadlo Continuo, Vodňany
A. Mikulka - KOUZELNÁ DVÍŘKA - Soubor Jonáš

22. 9.

M. Šefrna - BAJAJA - Hudební divadlo Litomyšl
Š. Zavřel - LÉTAJÍCÍ DĚDEČEK - Hudradlo, Zlín

23. 9.

M. Křepelková - BABICE VRBICE - Viola Praha
V. Marčík - ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA - Vítkovo divadlo
C. Sandburk - BLÁHOVÉ POHÁDKY - „C“ Svitavy
A. Jirásek, V. Peška - STARÉ POVĚSTI ČESKÉ - Div. Radost Brno
K. Špičková - KREY ANDEĽU ANEB HON - Rodinné div. Hlína

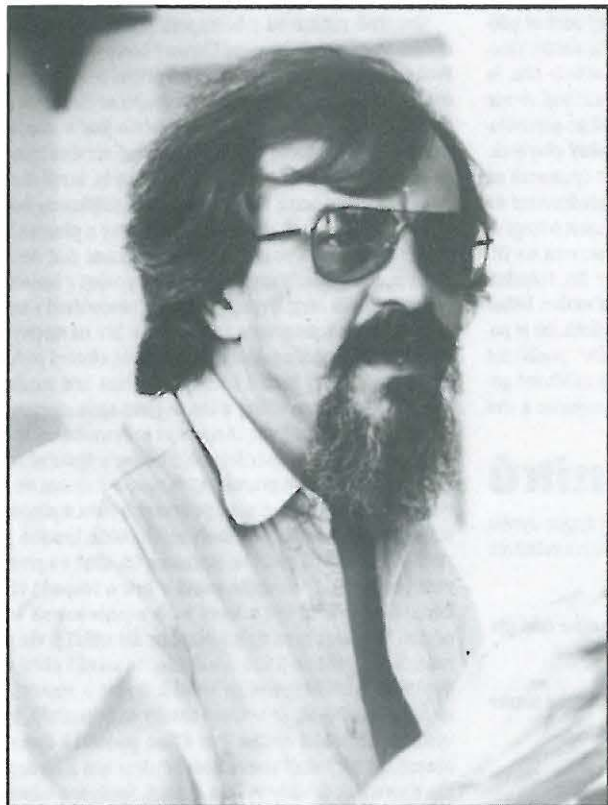
24. 9.

I. Konývková - PIRÁTSKÁ POHÁDKA - MiniDiv, Ostrov nad Ohří
...ŠEJKSPÍR... - Divadélko Jesličky ZUŠ Na Sřezině, HK

Sto hraček na pódiu

Po představení O pejskovi a kočičce mi to nedalo a zeptal jsem se režiséra Petra Vaňka, kolik bylo vlastně na pódiu hraček. Dozvěděl jsem se, že jich je přesně sto, jako ingrediencí v dortu, o kterém se ve hře hrálo. Hračky prý nejsou kradené, ale vypůjčené od všech známých, co jich DS Duha Polná má. hlb

V SEMINÁŘI U VLADIMÍRA ZAJÍCE

Seminář „Za - Základní abeceda divadla“ byl v D'Artamu nabízen takto:

„Lektor Vladimír Zajíc, dramaturg Východočeského loutkového divadla DRAK Hradec Králové. Seminář je určen především začínajícím divadelníkům. Seznámíte se v něm na konkrétním materiálu divadelních představení, která JH skýtá, se základy divadelní práce. Prostředkem k tomu bude povídání o jednotlivých inscenacích, uvedených na JH. Zvláštní pozornost bude věnována užité výrazových scénických a hereckých prostředků.“

O podrobnější informaci o práci semináře jsem poprosil Vladimíra Zajíce.

Je to vlastně rozborový seminář pro začínající divadelníky. Z asi sedmnácti účastníků je naprostá většina divadlem nepolíbených. Účelem semináře je jít od dojmologie směrem k tomu, aby se dalo nějak teoreticky zdůvodnit, proč se které představení podaří. Dozvíme se o znakovém systému, o herectví. Hlavní úkolem pro mne je tyto mladé lidi „rozmluvit“. To znamená, když si něco myslí, aby to vůbec řekl. Když to řeknou, aby byli připraveni, aby podstoupili tu štrapáci, že ostatní je možná napadnou (tady se to neděje). Takže jednak se rozmluvit a jednak je naučit, že když mám názor, říci ho bez oblíbených „možná, jako, asi ...“, aby se od těchto opatrných formulací dopracovali k vlastnímu názoru, který by dokázali říci přesně bez podmiňování a aby byli ochotní o něm vést řeč. Na několika představeních jsme si mohli dokumentovat, jak funguje scéna, jak funguje herectví, výtvarný prvek, co je verbální, co non-verbální komunikace. Tady se většina času ubírá. U „Cikánek“ jsme narazili na to, že by se chtěli dozvědět něco o loutkách. Už si nanosili polena, každé je jiné, každé má nějaký charakter. Takže si vyžádali, že by se chtěli seznámit

s tím, co se děje, když se ten objekt (dřevo) promění v subjekt tzn. je tak zkroucené nebo tak rostlé, jaký má charakter a jak se začne hýbat jako dramatická osoba. Na několika situacích ze snu noci svatojánské začínáme zkoušet. Aby věděli, kdy jedná loutka a kdy naopak musí jednat člověk.

Zaznamenal panT

NADŠENEC THÁLIE

Pravidelný účastník Jiráskových Hronovů a vášnivý diskutér na zdejších seminářích, novopečený pětadesátník Václav Müller, patří mezi ty divadelníky, u nichž je těžké rozhodnout, zda náleží více scéně profesionální či amatérské. Dlouholeté zkušenosti z každodenního jevištního provozu (zejména ve funkci vedoucího osvětlovačského pracoviště v Městském divadle Brno) i důkladná znalost teorie staly se předpokladem soustavné lektorské a publicistické aktivity v oblasti divadelní techniky - včetně autorství několika vyhledávaných skript (Abeceda jevištní techniky, Divadelně technický slovník aj.). Významná část Müllerova úsilí se ovšem týká součinnosti s amatérským divadelnictvím. Nejen z nynějšího „postu“ předsedy jihomoravského oblastního výboru SČDO absolvoval jubilant poroty rozličných soutěží, festivalů a přehlídek. Od poloviny padesátých let spolupracoval s Divadelním studiem Josefa Skřivana v Brně. Počet souborů, které V. Müller poté metodicky vedl nebo jimž pomáhal režijně, překročil by zřejmě desítku. Především to byl nejstarší brněnský ochotnický kolektiv Svatoboj, kde úspěšně nastudoval např. Arbušovovu Romanci ve třech, Stiebrovy Poslední prázdniny nebo hry Bajdžijevovy, Klicperovy, Stonišovy a Koenigsmarkovy.

STR ÍPKY

Telegram!

Díky, díky za krásné pozdravy a zdravím všechny dobré lidi. Doufám příští rok na shledanou. Vaše absolutně neschopná Jarka Mikešová.

♦ ♦ ♦ ♦

Přijďte si posedět do vypuštěného bazénu v Parku A. Jiráka. V sobotu dopoledne 12. 8. od 10.00 hodin. NA TITULY F. S. FITZGERALDA... Zve seminář J. Koubkové (za nepříznivého počasí hrajeme v MS Jiráskova divadla)

♦ ♦ ♦ ♦

SČDO chystá na první čtvrtletí roku 1996 v Děčínském divadle Kurz scénického svícení. Lektory budou Rudolf Felzmann a Václav Müller. Sledujte informace v Amatérské scéně.

♦ ♦ ♦ ♦

SČDO připravuje vyhlášení fotosoutěže s divadelní tematikou. Podmínky soutěže budou zveřejněny v Amatérské scéně. Předběžné informace: Formát 24 x 30 černobílé i barevné (či jeho odvozeniny). Termín odevzdání prací do 28. 2. 1996.

♦ ♦ ♦ ♦

Klicperovo divadlo v Hr. Králové potřebuje doplnit soubor o několik mužů - elévů ve věku od 18. let. Konkurs proběhne 4. 9. 1995 od 16.00 do 18.00 hodin. Zájemci si musí připravit komický i vážný monolog.

Vydává organizační štáb
65. Jiráskova Hronova
Šéfredaktor:
Jaroslav Kodeš
Redaktoři:
Pavel Tajčovský
Jan Švácha
Fotograf:
Jiří Chlum
Technický redaktor:
M. Zhibo
Tisknou:
Grafické závody Hronov, s. r. o.
Cena: 3 Kč